

ΠΑΝΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο καιρός των ρόδων

Νουάρ μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Πάνος Ιωαννίδης: *Ο καιρός των ρόδων*

ISBN 978-960-04-5190-0

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βάσω Παπαχρήστου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Πάνος Ιωαννίδης, 2021

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2021

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*στον Γιωργάκη μου
για την αγνότητα στο βλέμμα του*

«Σύμφωνα με την αρχή της απροσδιοριστίας του Βέρνερ Χάιζενμπεργκ, είναι αδύνατον να προσδιοριστεί με αυθαίρετη ακρίβεια η χρονική διάρκεια σταθερότητας ενός συστήματος και η ενέργεια που σχετίζεται με αυτήν».

*Εγκυκλοπαίδεια Δομή, τόμος 3, σ. 406,
εκδόσεις Δομή, 2004*

«Εμείς οι ιδιωτικοί ντετέκτιβ, είμαστε τα θερμόμετρα της κατεστημένης ηθικής».

*Μανουέλ Βάθκεθ Μονταλμπάν, Οι θάλασσες
του Νότου, μυθιστόρημα, μτφ. Βέρα Δαμόφλη,
εκδόσεις Μεταίχμιο, 2015*

Dramatis personae

Αραβαντινού, Κασσιανή. Επιστήθια φίλη της Ιφιγένειας Ρούσσου. Ιδρυτικό μέλος της συλλογικότητας Ροδάνθη. Είναι ποιήτρια και εργάζεται ως ψυχολόγος σε μεγάλο κέντρο ψυχολογικής υποστήριξης.

Ασλανίδου, Στεργιαννή. Υπάστυνός στο τμήμα εγκλημάτων κατά της ζωής στην αστυνομική διεύθυνση Θεσσαλονίκης.

Βασιλείου, Θωμάς. Αφεντικό της Uniform, μεγάλης εταιρίας οικονομοτεχνικών και χρηματοοικονομικών μελετών της Θεσσαλονίκης.

Γεράκη, Ειρήνη. Δασκάλα σε δημόσιο δημοτικό σχολείο και παιδική φίλη της Ιφιγένειας Ρούσσου.

Γεωργιάδης, Αντρέας. Επίκουρος καθηγητής πολιτικής οικονομίας στο τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Φίλος του Πέτρου Ριβέρη από τα φοιτητικά χρόνια.

Ζερβός, Χρήστος. Αστυνός στο τμήμα εγκλημάτων κατά της ζωής στην αστυνομική διεύθυνση Θεσσαλονίκης.

Καφαντάρη-Βασιλείου, Έλενα. Σύζυγος του Θωμά Βασιλείου και ιδιοκτήτρια της Σόλιδος, μιας νέας μη κυβερνητικής

οργάνωσης, με αντικείμενο δραστηριοποίησης τις φιλανθρωπίες και τις αστικές τουριστικές περιηγήσεις.

Κορμοράνος. Το δεξί χέρι του Πέτρου Ριβέρη. Τεχνικός ηλεκτρονικών υπολογιστών, ειδικός στο χάκινγκ και στην ηλεκτρονική παρακολούθηση. Έχουν υπάρξει συνάδελφοι με τον Πέτρο Ριβέρη, στην ιδιωτική εταιρία ερευνών Cosmopolis στη Ρώμη.

Κούτσικος, Άρης. Ιδιοκτήτης πάρκου αναψυχής στην περιοχή της Θεσσαλονίκης.

Κρητικός, Επιμενίδης. Επικεφαλής ενός μεγάλου δικτύου ψευδομαρτύρων της Θεσσαλονίκης και ψυχή του Πολιτιστικού Εξωραϊστικού Συλλόγου Οι Στουδίτες.

Κώνστας, Φρειδερίκος. Επαγγελματίας μπράβος και άνθρωπος της νύχτας.

Λάκρας, Αριστείδης. Ιερέας με ποιμαντικό όνομα πατέρας Αυγουστίνος. Οικογενειακός φίλος της μητέρας του Αχιλλέα Σαμαρείτη.

Μάγιστρος, Θέμης. Επιστήθιος φίλος της Ιφιγένειας Ρούσου. Ιδρυτικό μέλος της συλλογικότητας Ροδάνθη. Διδάκτωρ Βυζαντινής Κοινωνιολογίας, εργάζεται ως καθηγητής σε φοιτητικά φροντιστήρια.

Μανιαδάκης, Κωνσταντίνος. Ιδιοκτήτης μεσιτικού γραφείου στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Μετοχίτης, Αλέκος. Ελεύθερος επαγγελματίας, οικονομολόγος και το δεξί χέρι του Θωμά Βασιλείου. Έχει υπάρξει ιδιοκτήτης ενός ενεχυροδανειστηρίου.

Μπουσχουντής, Παντελής. Προϊστάμενος τεχνικής υπηρεσίας στην αντιπεριφέρεια της Θεσσαλονίκης.

Νίκας, Ρουσέτος. Ψυχίατρος και ψυχοθεραπευτής. Ο καλύτερος φίλος του Πέτρου Ριβέρη. Γνωρίζονται από τα φοιτητικά τους χρόνια και τους ενώνει η συνενοχή του παρελθόντος τους.

Παναγιωτίδης, Μιχάλης. Συμβασιούχος κτηνίατρος στον ζωολογικό κήπο της Θεσσαλονίκης.

Παπαγιάννης, Ασημάκης. Ηλικιωμένος έμπορος στην περιοχή του Φραγκομαχαλά. Εμβληματική φιγούρα του κέντρου της Θεσσαλονίκης. Γνωστός του παππού του Πέτρου Ριβέρη από τα νεανικά τους χρόνια.

Παπαγιάννη, Σπυριδούλα. Νύφη του μεγαλέμπορου Ασημάκη Παπαγιάννη.

Παπαδόπουλος, Γιώργος. Ιδιοκτήτης χαρτοπαικτικής λέσχης στις Συκιές Θεσσαλονίκης.

Παπάς, Πάρης. Ένας ακόμη φίλος του Πέτρου Ριβέρη από τα φοιτητικά χρόνια. Είναι ιδιοκτήτης και οδηγός ταξί και απασχολείται περιστασιακά ως ζιγκολό.

Ριβέρης, Πέτρος. Ιδιωτικός ντετέκτιβ. Διπλά ορφανός από τα τρία του, σπούδασε Ιστορία στη Θεσσαλονίκη και Ιστορία του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού στη Ρώμη. Ακολούθησε το επάγγελμα όταν εντελώς τυχαία έσωσε στη Σαμοθράκη, το καλοκαίρι του 2003, τη γυναίκα του διευθυντή της Cosmopolis, του μεγαλύτερου γραφείου ιδιωτικών ερευνών της Ιταλίας. Έζησε

για δέκα χρόνια στη Ρώμη πριν επιστρέψει στην Ελλάδα. Το χόμπι του είναι οι καταδύσεις.

Ρούσσοι, Μένιος. Ο πατέρας της Ιφιγένειας Ρούσου ο οποίος, λόγω της οικονομικής κρίσης, έχει μεταναστεύσει στη Γερμανία.

Ρούσου, Ιφιγένεια. Αδιόριστη δασκάλα και εκ σημαίνον μέλος της συλλογικότητας Ροδάνθη. Εξαφανίζεται την ώρα μιας διαμαρτυρίας ενάντια στην επιβολή των μνημονίων.

Σαμαρείτης, Αχιλλέας. Ο στενότερος φίλος της Ιφιγένειας Ρούσου, ιδρυτικό μέλος της Ροδάνθης και μπροστάρης αναρχοαριστερού κινήματος στη Θεσσαλονίκη.

Σταματίου, Κύρος. Ο σύντροφος της Ιφιγένειας Ρούσου, ο οποίος αναθέτει στον ιδιωτικό ντετέκτιβ Πέτρο Ριβέρι να βρει την εξαφανισμένη Ιφιγένεια Ρούσου.

Στεφανίδου, Τάνια. Συνοδός πολυτελείας. Ακολούθησε αυτό το επάγγελμα για να σώσει τον πατέρα της από βέβαιη χρεοκοπία.

Συκουτρή, Αύρα. Η σύντροφος του Πέτρου Ριβέρι. Λέκτορας Συγκριτικής Λογοτεχνίας σε περιφερειακό πανεπιστήμιο της Ελλάδας. Γνώρισε τον ντετέκτιβ σε ένα ταξίδι της στο Λονδίνο.

Πρόλογος

«[...] θα κοίταξε μες στη σιωπή, τούτη τη γνώριμη πόλη, την ανέκαθεν γνωστή, απρόβλεπτη ωστόσο, μια νέα έκπληξη κάθε φορά η πόλη και θα αναρωτιότανε ίσως, μες στη στρογγυλεμένη ηρεμία της θέασής του, τη σχεδόν ευλαβική, θα αναρωτιότανε τι νόημα να δώσει σε τούτη την έκπληξη».

Ο δεύτερος θάνατος του Ραμόν Μερκανιέρ
μυθιστόρημα, μτφ. Άρης Αλεξάνδρου,
εκδόσεις Θεμέλιο, 2018

Ημέρα 1η

Το γαϊτανάκι

Νιώθει ότι έχει μεθύσει και ας μην έχει πει στάλα αλκοόλ. Όλα και όλοι γυρίζουν γύρω της. Άνθρωποι χορεύουν πάνω στο κατειλημμένο οδόστρωμα, πουλιά φτερουγίζουν πάνω από τα σύρματα, λέξεις που έχουν ειπωθεί άπειρες φορές ζητούν επιτακτικά να γίνουν πράξη.

Μια μαγευτική αίσθηση έχει κατακλύσει την Ιφιγένεια. Η μελωδία που ακούγεται από τα τεράστια μεγάφωνα είναι σαν να βγαίνει από τα σπλάχνα των ανθρώπων που χορεύουν ολόγυρα και να ανεβαίνει προς τον ουρανό σχηματίζοντας ένα πολύχρωμο σύννεφο, για να ξεκινήσει επιτέλους μια καινούργια βροχή που θα ξεπλύνει τα πάντα.

Αρχίζει να χορεύει ακόμα πιο έντονα. Το κορμί της έχει γίνει ένα με τον κόσμο που έχει απλωθεί σε ολόκληρη σχεδόν την περιοχή της Βαλαωρίτου εδώ και λίγες ώρες. Συλλογικότητες και φορείς έχουν οργανώσει ένα υπαίθριο πάρτι ενάντια στην ψήφισή του τρίτου μνημονίου, κόντρα στην επιβολή των capital controls.

Με κεντρικό σύνθημα This is a coup. Αυτό είναι πραξικόπημα. Το γράφει σχεδόν παντού. Στα ελληνικά, στα αγγλικά,

στα γερμανικά, σε όλες τις γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το γράφει και στο κεντρικό πανό που κρέμεται στο επίπεδο που η Συγγρού διασχίζει την Εγνατία για να το βλέπουν και οι διερχόμενοι οδηγοί. Το έχουν τρυπήσει σε κάποια σημεία για να το διαπερνά ο Βαρδάρης που φυσάει χωρίς να το ρίχνει. Στα πλακάτ που κρατάνε οι φοιτητές, οι οποίοι ξέρουν πως το αύριο γίνεται πάντα χειρότερο όταν δεν αγωνίζεσαι για το σήμερα. Στα μικρά αυτοκόλλητα, που φτιάχτηκαν ρεφενέ σε ένα συντροφικό τυπογραφείο, και κοσμούν τα πέτα γονέων και παιδιών που βρίσκονται εδώ.

Καθώς η Ιφιγένεια χορεύει περιεργάζεται τους γύρω της. Άλλους τους γνωρίζει, άλλους όχι. Νιώθει όμορφα που δεν έχουν έρθει μόνο οι γνωστοί γνώριμοι του χώρου. Αντικρίζει χαρούμενα πρόσωπα που αναπνέουν πέρα από τις περιφραγμένες επικράτειες του κινήματος.

Ο ενθουσιασμός που πάλλεται στην ατμόσφαιρα την κάνει να ξεχάσει τα τελευταία γεγονότα. Αναγκαστικά, μετά τον εμπρησμό της κατάληψης μπήκαν σε έναν δρόμο χωρίς επιστροφή. Δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να χτυπήσουν στο ψαχνό. Αλλιώς, θα γίνονταν ένα με αυτούς που κοροίδευαν. Η ίδια φοβάται πως δεν θα τη βγάλει καθαρή. Αισθάνεται ενοχές που δεν μίλησε στον Κύρο για τις απειλές που έχει δεχτεί. «Για να μην τον στεναχωρήσω», ψιθυρίζει στον εαυτό της και συνεχίζει να χορεύει στον ρυθμό κλείνοντας τα μάτια.

Το όλο εγχείρημα της θυμίζει το Reclaim the Streets που είχε οργανωθεί τον Μάη του 2000, εκείνη τη φορά στην πλατεία Ναυαρίνου, από το ύψος της Σβώλου μέχρι την Τσιμισκή. Τότε βρισκόταν στο δεύτερο έτος του Παιδαγωγικού. Μόνο που τώρα δεν έχει αλλάξει απλώς η τοποθεσία, θυμάται τη

φωνή του Κύρου να της μιλάει σήμερα, πριν καν χαράξει, καθισμένοι στο μπαλκόνι:

– Έχουν αλλάξει πλέον τα δεδομένα της αντίστασης. Τότε, οι αντισυστημικές δράσεις διέπονταν από μια εναλλακτική αισθητική που λειτουργούσε κυρίως ως κράχτης προσέλκυσης του κόσμου που ήθελε ή μπορούσε να πάει κόντρα στον χυλό της τηλεοπτικής σαπίλας. Με βασικό όχημα αντίστασης στην εποχή της φούσκας το Κοινωνικό Φόρουμ. Τότε προσπαθήσαμε να σταματήσουμε τη λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού πριν αναπτυχθεί και κάψει τα δάση των πόλεών μας. Σήμερα προσπαθούμε να μην πάρει φωτιά το σπίτι μας, την ώρα που δεν προλαβαίνουμε να σβήσουμε τα αποκαΐδια του γείτονα. Και, για να το πετύχουμε αυτό, χρησιμοποιούμε συχνά εργαλεία της μαζικής κουλτούρας.

Το ξημέρωμα έκανε τη Θεσσαλονίκη να μοιάζει με ρόδινη κόρη που προσπαθεί να ξυπνήσει από ένα κακό όνειρο. Η Ιφιγένεια διαφωνούσε με την άποψή του και ενοχλούνταν από τις διανοομενίστικες αντιλήψεις του. Πίστευε ακράδαντα ότι ο αγώνας για ένα καλύτερο αύριο είναι πάντα ο ίδιος ανεξαρτήτως συνθηκών, αλλά η νύστα δεν την άφησε να διαμαρτυρηθεί. Έπεσε για ύπνο, λίγα λεπτά αφότου το λυκαυγές υποχώρησε στη λαμπρότητα της νέας μέρας. Όταν ξύπνησε, νωρίς το μεσημέρι, ο σύντροφός της έλειπε. Είχε πάει να βοηθήσει στη μετακόμιση ενός θείου του.

Τα συνθήματα που ακούγονται την κάνουν να βγει από την ονειροπόληση και να ανοίξει τα μάτια της. Συνειδητοποιεί ότι βρίσκεται στη γωνία της Συγγρού με τη Βαλαωρίτου. Τα ντεσιμπέλ της μουσικής και των συνθημάτων αναγκάζουν τον ντιτζέι να χαμηλώσει την ένταση.

«Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Εδώ και στις Βρυξέλλες, ακούστε το καλά: Μνημόνια και λιτότητα θα μείνουν στα χαρτιά!»

Η Ιφιγένεια φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορεί, θέλει έτσι να τους αγκαλιάσει όλους.

Κάποιοι αφήνουν τα τραπέζια στα καφενεία, στα φαγάδικα και στα μπαράκια, που εδώ και σχεδόν δέκα χρόνια έχουν κατακλύσει τον παλιό Φραγκομαχαλά, και γίνονται ένα μαζί τους. Βαθιά μέσα της πιστεύει ότι το δίκιο είναι με το μέρος τους. Ο κόσμος το ξέρει, ο κόσμος φοβάται πως το ένα βήμα μπρος που θα κάνει, μπορεί να τον οδηγήσει δύο βήματα πίσω. Εκεί όπου φυτρώνουν τα χειρότερα.

Το πλήθος είναι κυρίως συγκεντρωμένο στη Βαλαωρίτου, από την Ίωνος Δραγούμη μέχρι το στενό της Βηλαρά. Κάποιοι έχουν απλωθεί στη Συγγρού, μέχρι την πλατεία Χρηματιστηρίου, και στο σοκάκι που είναι οι Τέσσερις Εποχές. Εκεί όπου έχει στηθεί η ηχητική εγκατάσταση και βρίσκονται οι φίλοι της. Ο Αχιλλέας που εξακολουθεί, παρά τις κακουχίες που έχει περάσει, να πιστεύει στο όνειρο, και θα έρθει αργότερα γιατί δουλεύει. Και οι άλλοι δύο που, αν και λύγισαν από τον τρόπο του κενού, το παλεύουν. Η Κασσιανή που προσπαθεί να το ζωντανέψει με τις λέξεις της, ο Θέμης που ψάχνει να βρει σε ποια πραγματικότητα χωράει. Από εκεί ξεκίνησε το πάρτι και μάλλον εκεί θα τελειώσει τα ξημερώματα. Με συντροφικούς χαιρετισμούς, τρυφερά βλέμματα και αγκαλιές.

Πριν μπει στον χορό, τους είχε αφήσει λέγοντας ότι θα πήγαινε μια βόλτα. Δεν ήθελε να συνεχίσει την κουβέντα με την Κασσιανή. Ίσως γιατί ήξερε ότι τα λόγια της φίλης της ήταν

σωστά. Ήθελε να μείνει για λίγο μόνη, να δονηθεί από το συμβάν, να ζήσει τις στιγμές του. Και ας ένιωθε ότι έκανε λάθος που δεν την άκουσε και να το κόψει ακόμη και τώρα.

Ήθελε να στείλει ένα μήνυμα, για παν ενδεχόμενο. Μπαίνει στη στοά της Ερμού, θυμάται ότι εκεί υπάρχει ένας καθρέφτης. Σκύβει τόσο ώστε το κείμενο που γράφει χαμηλά στον απέναντι τοίχο, από τα δεξιά προς τα αριστερά με ανεξίτηλο μαρκάδορο να μπορεί να διαβαστεί από κάποιον που θα κοιτάξει την αντανάκλασή του. Κάποιος περαστικός τη ρωτάει: «Τι γράφεις εκεί χάμω;» «Μήνυμα για εκείνους που ξέρουν να κοιτάζουν τον κόσμο ανάποδα», του απαντάει.

Αυτή την ώρα τής λείπει ο Κύρος. Και ας τα βλέπει όλα με κριτικό βλέμμα. Και ας μην έχουν τις ίδιες απόψεις για το κίνημα και τους αγώνες. Και ας έχει αφήσει τον εαυτό του να πιαστεί από τη μέγκενη της βιοποριστικής καθημερινότητας. Είναι ο άντρας που αγαπάει και σήμερα θα τον ήθελε εδώ κοντά της. Για να νιώσει πιο δυνατή απ' όσο ήδη είναι, απ' όσο μπορεί να γίνει.

Όταν ακούει τα πρώτα λόγια από το «Renegades of Funk»* νιώθει ότι η μέθεξή της γίνεται μανία. Αρχίζει και φωνάζει δυνατά τους στίχους χοροπηδώντας, ενώ από την οθόνη της μνήμης της περνάνε διάσημες φιγούρες της αριστερής μυθολογίας μαζί με τα αγαπημένα της πρόσωπα. Ο Λένιν, η μητέρα της που πέθανε όταν η Ιφιγένεια έκλεινε τα εννιά της χρόνια, ο Βάλτερ Μπένγιαμιν που αυτοκτόνησε γιατί φοβήθηκε το κενό,

* Τραγουδί των Africa Bambaataa & Soulsonic Force που κυκλοφόρησε ως single το 1983, και συμπεριλήφθηκε στον συγκεντρωτικό δίσκο *Planet Rock: The Album* (Warner, 1986).

ο πατέρας της που πλέον τον βλέπει σπάνια. Ο Βασίλης Ραφαηλίδης, και η Κατερίνα Γώγου. Και ένα ένα τα πρόσωπα με τα οποία έχτισαν λιθαράκι λιθαράκι τη Ροδάνθη.

Ένα γαϊτανάκι έχει αρχίσει να σχηματίζεται από ανθρώπους που στριφογυρίζουν στον ρυθμό. Κάποιοι φωνάζουν «πάμε να κλείσουμε την Εγνατίαααα» και ο αριθμός των ανθρώπων που σέρνουν τον χορό πολλαπλασιάζεται από τη μια στιγμή στην άλλη. Θέλει να μπει πάλι στον χορό και να πιαστεί από την ουρά του.

Τότε, αυτό που συμβαίνει μπροστά στα μάτια της μοιάζει περισσότερο με κακό όνειρο, παρά με πραγματικό γεγονός. Από το στενό της Βηλαρά εμφανίζονται τρία μικρά ελάφια. Δυο τρεις από τους συγκεντρωμένους τρομάζουν, κάποιοι απορούν, αρκετοί θέλουν να τα αγκαλιάσουν. Κάποιοι άλλοι υποθέτουν ότι πρόκειται για ένα χάπενινγκ των διοργανωτών που θέλουν να δείξουν την τριπλή θυσία της Ελλάδας με τα τρία μνημόνια. Τα ελάφια αρχίζουν και χοροπηδάνε πέρα δώθε φοβισμένα και μπλέκονται με το πλήθος. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που απομακρύνονται αδυνατώντας να καταλάβουν τι ακριβώς συμβαίνει.

Παρατηρώντας τα ζώα, καταλαβαίνει από πού τα έχουν πάρει. Τα πλησιάζει παρά τον φόβο που την κατακλύζει. Και όταν βλέπει ότι στις ράχες τους έχουν στερεώσει με τρόπο ευφάνταστο σελίδες από τον βίο του Αγίου Αυγουστίνου, καταλαβαίνει ότι βρήκαν την κρυψώνα τους. Την πιάνει ρίγος που παγώνει τη ραχοκοκαλιά της. «Άρα ξέρουν», λέει σχεδόν φωναχτά. Είναι η μόνη που διαισθάνεται τον κίνδυνο γιατί δεν αφορά κανένα άλλο, και ο Αχιλλέας δεν θα έχει φτάσει ακόμα. Αναρωτιέται αν το υλικό είναι εκεί που το άφησαν, ώστε μόλις τελειώσει το

πάρτι να συγκεντρωθούν έξω από το κτίριο της Σόλιδος και να βγάλουν τα άπλυτά τους στη φόρα.

Μια ορμέμφυτη δύναμη την ωθεί να εξακριβώσει αν το υλικό βρίσκεται στη θέση του. Ξέρει ότι αυτό που πάει να κάνει είναι κόντρα σε κάθε λογική, σε κάθε αίσθηση ασφάλειας και αυτοπροστασίας. Αρχίζει να τρέχει. Όλα θολώνουν γύρω της.

«Αγωνιστήκαμε μια ζωή για το όνειρο», λέει στον εαυτό της. «Δεν θα το αφήσουμε να γίνει έρμαιο στα χέρια τους».

Περνάει τη Βηλαρά συνεχίζοντας στη Βαλαωρίτου, και στρίβει αριστερά στην Τύπου. Προορισμός είναι η Εκκλησία των Καθολικών, όπου ο Αχιλλέας έχει κρύψει τα εκτυπωμένα τεκμήρια κάτω από το παγκάρι. Δίπλα στο παγκάρι, υπήρχαν αντίτυπα μινιατούρες από τον βίο του Αυγουστίνου Ιππώνος.

Κατηφορίζοντας την Τύπου προς τη Φράγκων, της κάνει εντύπωση που ο δρόμος είναι άδειος, παρά το πατιρντί που συμβαίνει λίγο πιο πάνω. Στρέφεται προς τα πίσω και βλέπει δυο άντρες που φοράνε μάσκες βυζαντινών αξιωματούχων να την έχουν πάρει στο κατόπι. Καταλαβαίνει ποιοι είναι και την πιάνει πανικός. Καθώς τρέχει, βλέπει στα δεξιά της τα ρολά της στοάς Αλαμανή να είναι ανοιχτά. Σκέφτεται ότι σώθηκε και χώνεται μέσα για να βγει στη Λέοντος Σοφού.

Η στοά έχει σχήμα ανάποδου T, τα δύο άκρα της οριζόντιας γραμμής ενώνουν τους δύο δρόμους και στη μέση οδηγεί σε αδιέξοδο. Στο βάθος της στοάς περιμένει ένας άντρας που φοράει την μπερτα με το βυζαντινό έμβλημα του αυτοκράτορα και της κλείνει τον δρόμο. Τα ρολά που βγάζουν στη Λέοντος Σοφού είναι κατεβασμένα, σημάδι ότι της την έχουν φέρει. Μόλις τον βλέπει σταματάει απότομα και τρέχει προς την αντίθετη

κατεύθυνση. Οι δυο φουσκωτοί τύποι με τις βυζαντινές μάσκες έχουν προλάβει να μπουν και να φράξουν τον δρόμο προς την οδό Τύπου. Τους βλέπει να κατεβάζουν τα ρολά. Είναι πλέον εγκλωβισμένη. Τότε χώνεται στο μεσαίο τμήμα της στοάς ελπίζοντας να ξεφύγει. Του κάκου. Έχει βρεθεί σε αδιέξοδο.

Ο άντρας με την μπέρτα κινείται απειλητικά καταπάνω της. Μοιάζει με δράκο έτοιμο να καταπιεί ό,τι μπαίνει εμπόδιο στον δρόμο του. Δεν φοράει μάσκα, παρά μια κουκούλα που καλύπτει ολόκληρο σχεδόν το πρόσωπό του. Ένα φλογερό ζευγάρι μαύρα μάτια την κοιτάζουν με μίσος μέσα από τα ανοίγματα της κουκούλας. Της ρίχνει μια δυνατή γροθιά στο μάτι και την πετάει κάτω.

Προσγειώνεται στο μάρμαρο του δαπέδου. Το πρόσωπό της μουνδιάζει από έναν φριχτό πόνο. Δεν παραιτείται. Παριστάνει την αναισθητη και, καθώς ο άντρας σκύβει από πάνω της, ορμάει και του βγάζει την κουκούλα. Αντικρίζει τον σακελλάριο να την κοιτάζει αιφνιδιασμένος, πράγμα που εκμεταλλεύεται για να του καταφέρει μια βαθιά νυχιά στο μάγουλό του που ματώνει.

Τότε μπαίνουν στη σκηνή και οι δυο άλλοι που φοράνε μάσκες βυζαντινών αξιωματούχων.

– Τρεις άντρες με μια γυναίκα, τέλεια, μαλάκες, τους φωνάζει.

Για απάντηση, τη χαστουκίζουν και τη μαγκώνουν χειροπόδαρα. Κλοτσάει όπου βρει και χτυπιέται σαν αγρίμι που πιάστηκε στη φάκα.

Ακούει από μακριά τη μουσική, τα συνθήματα των συγκεντρωμένων. Αναρωτιέται πού να βρίσκονται τα ελαφάκια. Φωνάζει, αλλά η κραυγή της πνίγεται στην έρημη στοά. Ο άντρας

με την μπέρτα βγάζει από την τσέπη του ένα πανάκι και το κολλάει στο πρόσωπό της. Η Ιφιγένεια αφήνεται σε μια γλυκιά μέθη που της παραλύει όλες τις αισθήσεις. Το μόνο που θυμάται πριν λιποθυμήσει είναι τον εαυτό της να λέει, «χάνομαι».